

Arrest

nr. 154 297 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 10 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 10 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 10 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

De verzoekende partijen werden op 13 februari 2015 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister - tijdelijk verblijf (A-kaart), geldig tot 4 februari 2016. De verzoekende partijen hebben aldus geen belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 augustus 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vragen te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 22 september 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP verwijst in de eerste plaats naar een arrest van de algemene vergadering van 23 oktober 2013 waarin werd geoordeeld dat het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer en de rechtszekerheid dient te worden vernietigd. VzP voert vervolgens de schending aan van artikel 13 van het EVRM juncto artikel 3 van het EVRM, omdat haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel werd ontnomen. VzP verduidelijkt dat de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw. werd toegekend onder voorbehoud van werk. In de veronderstelling dat zij haar werk zou verliezen, is op dat moment de beroepstermijn verstreken en het bevel definitief geworden, zodat er geen rechtsmiddel meer zou openstaan. Daarom dient besloten te worden dat wel nog een belang is. VwP sluit zich aan bij de beschikking. Zij merkt tevens op dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd op 10 februari 2014 en de A-kaart pas op 13 februari 2015 en deze situatie verschilt van de rechtspraak waarnaar verwezen wordt.”

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van

het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen, m.a.w. een nadeel erdoor ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 5 februari 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Uit door de verwerende partij verschaft informatie en bij nazicht van het wachtregister blijkt dat de verzoekende partijen op 13 februari 2015 in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister - tijdelijk verblijf (A-kaart). Aangezien de verzoekende partijen in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet werden gemachtigd tot een verblijf van beperkte duur, kunnen de bevelen om het grondgebied te verlaten niet worden uitgevoerd. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

2.3.1 In de mate waarin de verzoekende partijen betogen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten omwille van de rechtszekerheid en de duidelijkheid in het rechtsverkeer dienen te worden vernietigd en de verzoekende partijen in dit verband verwijzen naar arrest nr. 112 609 van de Raad van 23 oktober 2013, merkt de Raad op dat de verzoekende partijen met voormeld betoog geen elementen bijbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking d.d. 30 juli 2015 wordt gesteld. De feitelijke omstandigheden die ten grondslag liggen aan voornoemd arrest verschillen immers fundamenteel van die van onderhavige zaak: de verzoekende partijen vallen *in casu* niet terug op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.3.2 Voor zover de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM) en de verzoekende partijen betogen dat *“de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw. werd toegekend onder voorbehoud van werk”* en dat *“[i]n de veronderstelling dat zij [hun] werk [zouden] verliezen, [...] op dat moment de beroepstermijn [is] verstreken en [de bevelen] definitief [zijn] geworden, zodat er geen rechtsmiddel meer zou openstaan”*, merkt de Raad op dat de verzoekende partijen met voormeld betoog geen elementen bijbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking d.d. 30 juli 2015 wordt gesteld. De door de verzoekende partijen verkondigde stelling is hypothetisch en kan immers niet worden bijgetreden, nu zij tot het onaanvaardbare gevolg zou moeten leiden dat bepaalde annulatievorderingen, ook al voldoen zij niet aan de ontvankelijkheidsvereisten die voor alle annulatievorderingen gelden, toch ontvankelijk zouden moeten worden verklaard teneinde te voldoen aan artikel 13 van het EVRM (RvS 8 januari 2002, nr. 102.430).

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET